

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci navrhovatele: **R. G.**, proti odpůrcům: 1) **Státní volební komise**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, 2) **Ing. Miloš Zeman**, bytem Brdičkova 1917/9, Praha 5, a 3) **Ing. Vratislav Mynář**, bytem Osvětimany 274, okr. Uherské Hradiště, odpůrci 2) a 3) zastoupeni JUDr. Janem Vondráčkem, advokátem se sídlem Zbraslavské nám. 458, Praha 5 - Zbraslav, o návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Nejvyšší správní soud obdržel dne 5. 2. 2013 návrh na neplatnost volby prezidenta republiky podle § 90 odst. 5 s. ř. s. a § 66 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o volbě prezidenta republiky“). Navrhovatel se uvedeným návrhem domáhá vyslovení neplatnosti druhého kola volby prezidenta republiky konaného ve dnech 25. a 26. ledna 2013 a nařízení jeho opakování.

[2.] Navrhovatel v podání uvedl, že v průběhu volební kampaně došlo k porušení § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky, podle něhož musí volební kampaň probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech zveřejňovány nepravdivé údaje. V průběhu volební kampaně byly podle navrhovatele zveřejněny nepravdivé údaje o kandidátovi Karlu Schwarzenbergovi. Jednak šlo o inzerát publikovaný v deníku Blesk ve dnech 24. a 25. 1. 2013, podle něhož Karel Schwarzenberg měl děkovat za podporu B. P., představiteli Sudetendeutsche Landsmannschaft. Navrhovatel dále uvedl, že Miloš Zeman jednal nečestně, když vyčítal Karlu Schwarzenbergovi, že dlouhou část života žil mimo území České republiky. Dále šlo o nepravdivé informování o účasti M. Š. na přípravě

volební kampaně Miloše Zemana. Stejně tak Miloš Zeman uvedl nepravdivé údaje týkající se manželky Karla Schwarzenberga o údajné kolaboraci jeho otce a strýce s nacisty a o tom, že využívali za války jako pracovní sílu Romy internované v pracovním táboře Lety, jakož i nepravdivý údaj o tom, že kandidát Karel Schwarzenberg donutil paní T. B. vystěhovat se z jejího služebního bytu. Kdyby Miloš Zeman jednal jako poctivý a čestný člověk, pak by podle navrhovatele odstoupil z druhého kola volby prezidenta republiky. Za nepravdivý považuje navrhovatel i údaj zveřejněný na internetu místopředsedou Strany práv občanů Zemanovci, podle něhož se pan Karel Schwarzenberg zúčastnil volby prezidenta republiky, aby zrušil Benešovy dekrety. Podle názoru navrhovatele došlo v důsledku uvedených porušení § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky k ovlivnění celkového výsledku volby. Volební kampaň Miloše Zemana znechutila valnou část občanů a snížila tak oproti očekávání volební účast. Vítězný kandidát potom obdržel pouze 32,22 % hlasů z celkového počtu oprávněných voličů.

[3.] Odpůrce 1) ve vyjádření k podanému návrhu uvedl, že mu nepřísluší posuzovat, zda došlo v důsledku namítaného jednání k ovlivnění výsledku volby prezidenta republiky. Jako volební orgán nemá pravomoc zasahovat do průběhu volební kampaně a šetřit případná porušení volebního zákona. Posouzení této otázky je tedy ponecháno na rozhodnutí soudu.

[4.] Odpůrci 2) a 3) ve vyjádření uvedli, že považují návrh za nedůvodný, a proto navrhli jeho zamítnutí. Odpůrci v prvé řadě namítali, že není dán právní základ pro vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, neboť neexistuje norma, podle níž by soud mohl vyslovit neplatnost volby prezidenta. V § 66 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky je upravena pouze aktivní legitimace k podání návrhu. Pokud jde o uplatněné důvody návrhu, uvedli odpůrci, že uvedená jednání nelze kvalifikovat jako porušení zákona. Popřeli, že by měli cokoli společného s vydáním inzerátu v deníku Blesk a nenesou odpovědnost za jeho obsah. Navíc jeho publikaci nelze kvalifikovat jako součást volební kampaně ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky. Pokud jde o vyjádření o tom, že Karel Schwarzenberg nežil dlouhou dobu v České republice, konstatují odpůrci, že tato informace je pravdivá. Dále uvedli, že informace zveřejněná Milošem Zemanem o tom, že v sídle, kde pobývá manželka Karla Schwarzenberga, dosud visí obrazy s hákovými kříži a hajlujícími lidmi, byla nepřesná, nicméně Miloš Zeman sám vyslovil politování a uvedl věc na pravou míru. Uvedená informace se navíc netýkala kandidáta, ale třetí osoby. Pokud jde o vyjádření týkající se vystěhování paní T. B., jedná se pouze o nepřesnost, neboť tato skutečně byt opustila, a navíc se tato informace netýká kandidáta, ale třetí osoby. Další vyjádření publikované panem Z. Š. nebylo vyjádřením odpůrců, ale jedná se o svobodný projev názoru autora. Ve vztahu ke všem vytýkaným skutkům pak odpůrci uvedli, že nemohly mít vliv na celkový výsledek voleb.

[5.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou v dané volební věci splněny podmínky pro její projednání, a shledal, že návrh obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti (§ 37 odst. 3 s. ř. s.), byl podán ve lhůtě sedmi dnů po vyhlášení celkového výsledku volby prezidenta republiky (§ 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky) oprávněnou osobou (§ 66 zákona o volbě prezidenta republiky a § 90 odst. 5 s. ř. s.) u věcně a místně příslušného soudu (§ 92 s. ř. s. a § 68 zákona o volbě prezidenta republiky).

[6.] Po ověření, že jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí věci, tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu posouzení návrhu.

[7.] V prvé řadě Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem odpůrců 2) a 3), podle nichž neexistuje právní základ pro vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky. Odpůrcům lze zčásti přisvědčit v tom, že relevantní právní předpisy, tedy soudní řád správní ani zákon o volbě prezidenta republiky, neobsahují ustanovení, které by přímo stanovilo, že v případě, že soud shledá návrh důvodným, rozhodne o neplatnosti volby prezidenta republiky. § 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky ovšem upravuje soudní řízení o „návrhu na neplatnost volby prezidenta“ a definuje okruh osob či skupin osob k němu aktivně legitimovaných. Odstavec 2 téhož ustanovení navíc stanoví, že „[n]ávrh na neplatnost volby prezidenta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby prezidenta“. Nabízí se tedy otázka, z jakého důvodu by zákonodárce dával stanovenému okruhu osob aktivní legitimaci k podání návrhu na vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, pokud by v pravomoci soudu příslušného k řízení o tomto návrhu (§ 68 zákona o volbě prezidenta republiky) nebylo v případě, že shledá návrh důvodným, právě vyslovit neplatnost volby prezidenta republiky.

[8.] Na § 66 zákona o volbě prezidenta republiky pak navazuje § 90 odst. 5 s. ř. s., v jehož první větě se již přímo uvádí, že za podmínek stanovených zákonem o volbě prezidenta republiky se mohou k tomu legitimované osoby „domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti volby“. Pravomoc Nejvyššího správního soudu rozhodnout o neplatnosti volby prezidenta republiky tedy nepochybně vyplývá z § 90 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 66 zákona o volbě prezidenta republiky. Účelem daného řízení je zajistit účinnou ochranu proti takovým případným nezákonnostem v průběhu volby, které by mohly ovlivnit výsledek volby prezidenta. V případě důvodnosti návrhu bude tedy soudní ochrana zajištěna tak, že soud vysloví neplatnost volby prezidenta republiky nebo její části. O tom svědčí i § 90 odst. 5 věta pátá s. ř. s., jež stanoví, že „rozhodne-li soud o neplatnosti části volby prezidenta republiky, určí v usnesení, od kterého úkonu se volba prezidenta republiky bude opakovat“. Na uvedená ustanovení dále navazuje i § 59 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky upravující opakovanou volbu. Podle tohoto ustanovení „[o]pakovaná volba prezidenta nebo opakování části volby prezidenta se koná, shledá-li soud návrh na neplatnost volby prezidenta (§ 66) opodstatněným“. Upravuje-li zákon výslovně postup po vyslovení neplatnosti volby soudem, nelze tvrdit, že soud není oprávněn o neplatnosti volby rozhodnout.

[9.] Opačný výklad zastávaný odpůrci 2) a 3) neodpovídá doslovnému znění citovaných ustanovení ani úmyslu zákonodárce, o němž svědčí rovněž důvodová zpráva k zákonu o volbě prezidenta republiky: „Soud může posoudit, že volební proces neproběhl v souladu se zákonem a je třeba opakovat celou volbu prezidenta znovu (tím umožnit vstoupit do volebního procesu např. i novým kandidátům), anebo že není třeba opakovat znovu celé volby, ale pouze jejich část, a to od úkonu, kde nastalo pochybení.“ (Důvodová zpráva je dostupná na www.psp.cz.)

[10.] Dále se tedy Nejvyšší správní soud věnoval posouzení důvodů uplatněných v návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky. Jak plyne z provedené rekapitulace,

jádro uplatněných námitek směřuje proti způsobu, jakým vedl zvolený kandidát Miloš Zeman a jeho volební tým svou volební kampaň. Navrhovatel považuje tuto volební kampaň za neetickou, uvádí, že se Miloš Zeman zpronevěřil svému slibu, že bude soupeřit čestně, a v této souvislosti označuje celou řadu lží, které měl v průběhu kampaně Miloš Zeman vyslovit, případně s nimi měl přijít někdo z jeho týmu. Navrhovatel přitom argumentuje jednotlivými tvrzeními, která v průběhu kampaně zazněla ve vztahu k protikandidátovi Karlovi Schwarzenbergovi.

[11.] K tomu je třeba nejprve uvést, že § 35 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky definuje volební kampaň jako jakoukoli propagaci kandidáta na funkci prezidenta republiky a volební agitaci v jeho prospěch, zejména veřejné oznámení určené na jeho podporu nebo sloužící v jeho prospěch, včetně jakékoli doprovodné akce, za které se poskytne nebo obvykle poskytuje úplata, pokud k takové propagaci nebo volební agitaci došlo nejdříve v den vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů, anebo i před tímto dnem, jestliže taková propagace nebo agitace trvá i ke dni vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky. Podle odst. 2 téhož ustanovení volební kampaň „*musí probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech zveřejňovány nepravdivé údaje*“.

[12.] Je notoriitou, že smyslem volební kampaně je snaha aktérů politického boje o získání co největší přízně voličů pro své kandidáty a volební programy. Jejimi základními funkcemi jsou proto informovanost, identifikace a mobilizace. Je tedy zřejmé, že podstata volební kampaně spočívá v tzv. politické komunikaci, a to jak mezi kandidujícími subjekty navzájem, tak především mezi kandidáty (zejména politickými stranami) a voliči (potenciálními i skutečnými; k tomu blíže viz např. E. Bradová, *Od lokálních mítinků k politickému marketingu: Teorie a vývoj politické komunikace a volebních kampaní*, Masarykova univerzita v Brně, Mezinárodní politologický ústav, 2005). V podmínkách demokratického státního režimu a skutečně svobodných voleb je zcela obvyklé, že kandidáti a jejich stoupenci využívají vedení jak pozitivní, tak také negativní kampaně. Ostatně citovaná zákonná úprava výslovně zmiňuje vedení kampaně i v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky, tedy negativní kampaň.

[13.] Jedním ze zákonných limitů (zejména) pro negativní kampaně je povinnost vést kampaň čestně a poctivě a především zákaz zveřejňovat nepravdivé údaje. Soud citované zákonné ustanovení interpretuje jako výraz zvýšené pozornosti zákonodárce ve vztahu právě k období volební kampaně, která se samozřejmě vyznačuje často velmi emotivní, napjatou a mnohdy i iracionální atmosférou. Rovněž je třeba připomenout, že ani v období volební kampaně nepanuje jakési „právní vakuum“, vyplňované výhradně volebním zákonem. I v období té nejžhavější fáze volební kampaně si všichni její aktéři musí neustále být vědomi toho, že se mohou dopustit porušení řady právních předpisů, a to nejen z oblasti volebního, nýbrž také třeba správního, občanského, mediálního či dokonce trestního práva. Posláním volebního soudu proto není zastávat pozici jakéhosi monopolního ochránce korektnosti celého volebního procesu. Tento úkol totiž přísluší i jiným orgánům veřejné moci a je věcí jednotlivých kandidátů a koneckonců i voličů, aby se svým aktivním jednáním zasazovali o férovost voleb. Možnosti volebního soudu jsou totiž v této fázi volebního procesu poměrně limitované: jeho pravomocí je pouze rozhodnout o

neplatnosti voleb, což je samozřejmě natolik závažný zásah do projevené vůle voličů, že k němu lze přistoupit pouze ve výjimečných případech.

[14.] Podle konstantní judikatury soudu platí, že k tomu, aby mohl vyhovět návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky, používá tradičně postup spočívající ve třech krocích. Zjišťuje postupně, zda došlo k (1) nezákonnosti; dále hodnotí (2) vztah mezi touto nezákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno, a konečně posuzuje (3) zásadní intenzitu této nezákonnosti, která musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k takovému jednání nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen (srov. k tomu přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004 - 12, publikované pod č. 354/2004 Sb. NSS). Do rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc vstoupit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát [nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04 (N 17/36 SbNU 185; 140/2005 Sb.), kauza senátora Nádvorníka]. V tomto kontextu je však vhodné spolu s L. Fullerem připomenout, že „*většina nespravedlností tohoto světa není páchána pěstmi, ale lokty*“ (*Morálka práva*, Praha, 1998, str. 147), což přeneseně na volební soudnictví znamená, že k prohlášení voleb za neplatné nemusí docházet jen v případě jedné intenzivní protizákonnosti, nýbrž také u většího množství protizákonností slabších.

[15.] Jak soud konstatuje v usnesení sp. zn. Vol 15/2013, zákon neobsahuje výklad užitých pojmů „čestně a poctivě“ a soud toto ustanovení aplikující musí vycházet nejen z toho, jak jsou tyto pojmy chápány v běžném životě, ale současně musí i přihlížet k charakteru volební kampaně. Předmětné pojmy v prostředí voleb nelze ztotožňovat s dobrými mravy, tak jak jsou chápány občanským zákoníkem, ani je nelze posuzovat z hlediska soukromého práva a obecné morálky. Nedostatek etiky ve volební kampani ještě nečiní takové jednání protizákonným (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 45/2006 - 17, publikované pod č. 963/2006 Sb. NSS). Pokud tedy navrhovatel tvrdí, že Miloš Zeman nečestně vytýkal Karlu Schwarzenbergovi, že nežil po dobu komunistické totality v Československu, volebnímu soudu nepřísluší v tomto typu řízení hodnotit, zda toto tvrzení, které je samo o sobě pravdivé, bylo z hlediska etiky přípustné či nikoliv. Pokud by tak totiž soud učinil, vybočil by ze svého primárního poslání.

[16.] V nyní projednávané věci se soud ztotožňuje s názorem navrhovatele, že řada tvrzení M. Zemana se mnoha lidem mohla jevit jako nekorektní, demagogická a některá dokonce až lživá. Jak plyne z dalšího textu, M. Zeman a jeho tým využívali různé způsoby, jak si na svoji stranu naklonit veřejné mínění a naopak co nejvíce poškodit svého protikandidáta. Jak připomíná A. Schopenhauer, „*často se stává, že kdo odchází z hádky jako vítěz, vděčí za to často ani ne tak správnosti svého úsudku při předložení svého výroku, jako chytrosti a obratnosti, se kterými je obhajoval*“ (*Eristická dialektika*, Praha, 1991, str. 10). Soud nepovažuje za smysluplné pokoušet se analyzovat, zda tyto nezřídka velmi problematické způsoby byly používány spontánně anebo byly pečlivě připravovány předem. V konečném důsledku ani netvrdí, že nesměly být používány vůbec – samozřejmě s výhradou, že se nejedná přímo o lži. Pokud by totiž tyto ambice měl, stavěl by se do pozice konečného arbitra slušnosti a etiky, což mu však nepřísluší. Jak vyložil Ústavní soud ve shora

citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 73/04, požadavek čestného a poctivého vedení volební kampaně nelze vykládat z hlediska soukromého práva a obecné morálky, neboť jde o volební kampaň, která není ničím jiným než bojem o hlasy voličů a v jejím rámci jsou proto voličům předkládány často velmi emocionální a vyostřenou formou argumenty, které mají ovlivnit jejich rozhodování. Zdejší soud k tomu dříve rovněž uvedl, že i vyjadřování čistě subjektivních politických názorů, byť se týkají osoby konkurenta v politickém boji, nelze považovat za porušení poctivosti a čestnosti volební kampaně (usnesení sp. zn. Vol 9/2008). Osoby veřejně činné, tedy zejména politici, musí ostatně akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 367/03).

[17.] V nyní projednávané věci je pro soud velmi podstatná následující okolnost. Na každý, byť třeba ne zcela férový argument, měl oponent v rámci kampaně šanci odpovědět. Argumentace užitá všemi aktéry prvních přímých voleb prezidenta republiky, a to včetně Miloše Zemana a jeho volebního týmu, v posledku podléhala kritickému posouzení ze strany voličů. Ti vnímají nejen obsah volebních prohlášení, ale i úroveň prostředků ve volebním boji užitých a rovněž případné účelové změny názorů jednotlivých kandidátů na jednotlivá témata. Jinak řečeno, v případech, kdy je namítána nekorektnost vedení volební kampaně některým z kandidátů, musí soud hodnotit nejen jednotlivé skutky (např. dehonestující tvrzení o protikandidátovi, šíření nepravdivých informací, osobní urážky apod.) z hlediska jejich závažnosti a intenzity (viz výše zmíněný přírůbek „úderů pěsti nebo jen lokty“), nýbrž také jejich *načasování*. Lze si tak - v obecné rovině - představit případy, kdy i protiprávní útoky menší intenzity mohou nabýt na významu při hodnocení korektnosti kampaně jako celku, pokud jsou učiněny v době, která protikandidátovi fakticky znemožňuje na ně jakkoliv efektivně zareagovat. Naopak zase může dojít k situaci, že i zjevně závažný „faul“, k němuž však dojde dlouho před hlasováním voličů, volební výsledek výrazněji neovlivní, neboť dotčený kandidát na něj může přiměřeným způsobem odpovědět a v konečném důsledku z toho třeba nakonec i politicky profitovat (podobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Vol 5/2006). Jak totiž plyne z politologické literatury, *„výjimečně agresivní styl negativní volební kampaně může mít kontraproduktivní efekt, tj. může se obrátit proti jeho iniciátorovi a v důsledku snížit počet získaných hlasů ve volbách“* (L. Cabada, M. Kubát a kol., *Úvod do studia politické vědy*, Eurolex Bohemia, 2002, str. 320).

[18.] Navrhovatel uváděl, že Miloš Zeman zveřejnil nepravdivou informaci o údajné kolaboraci otce a strýce Karla Schwarzenberga s nacisty a o tom, že využívali za války jako pracovní sílu Romy internované v pracovním táboře Lety, neupřesnil však, kdy a jakým způsobem tak měl Miloš Zeman učinit. Otázku vůči Karlovi Schwarzenbergovi, zda měla jeho rodina něco společného s táborem v Letech, ovšem nevznesl Miloš Zeman, ale jeden z jeho příznivců během volební debaty konané za účasti obou kandidátů dne 22. 1. 2013 a vysílané přes internetový server idnes.cz. Karel Schwarzenberg a jeho stoupenci tedy mohli na danou otázku i na další argumentaci, jež se týkala chování jeho rodiny během nacistické okupace, adekvátně reagovat, což také vskutku činili (k tomu viz http://www.lidovky.cz/zeman-se-opet-snazil-vyucovat-historii-vytahl-lex-schwarzenberg-pye-/zpravydomov.aspx?c=A130122_191205_ln_domov_khu). V uvedeném tedy Nejvyšší správní soud neshledal porušení volebního zákona.

[19.] Pokud jde o prohlášení zveřejněné panem Z. Š., místopředsedou strany SPOZ, lze v tomto případě dokonce souhlasit s tím, že se jedná o lživé obvinění kandidáta Swarzenberga z úmyslů a cílů, které nikdy nevyslovil. Z. Š. konkrétně uvedl, že „*Schwarzenberg vstoupil do české politiky a kandiduje na Hrad, jenom aby zrušil Benešovy dekrety a otevřel cestu sudeťákům k navrácení majetku, který byl naprosto legálně zabaven. On chce, abychom byli opět protektorátem Německa*“. Toto prohlášení bylo navíc zveřejněno až krátce před zahájením druhého kola volby (24. 1. 2013), takže nebyl dán dostatečný prostor k tomu, aby na takové tvrzení mohl Karel Schwarzenberg a jeho tým včas zareagovat. Na druhou stranu se však v tomto případě zjevně jedná o vyjádření osobního postoje zmiňované osoby ke kandidátovi, byť se takový názor může jevit mnohým voličům jako zcela nepřijatelný. Soud ovšem již v usnesení sp. zn. Vol 8/2013 konstatoval, že zákon nezakazuje, aby kdokoliv vyjádřil svůj názor, ať již jakoukoliv formou, ke kandidátům ucházejícím se o funkci prezidenta republiky. Vyjádření osob, byť veřejně známých nebo činných v politickém životě státu, v němž se přiznávají k náklonnosti k určitému kandidátovi, eventuálně se naopak vyjádří negativně o jiném kandidátovi, není zakázanou volební agitací, s níž by zákon spojoval nějakou sankci. Nelze komukoliv upírat svobodu projevu, která je zaručena čl. 17 Listiny základních práv a svobod (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2006, č. j. Vol 30/2006 – 24), samozřejmě v mezích, které ve vztahu k případným lživým či urážlivým projevům stanoví trestní, přestupkové či občanské právo. Nelze přeceňovat ani případný vliv tohoto veřejného prohlášení na rozhodování voličů, neboť bylo zveřejněno na osobních stránkách Z. Š., byť později došlo k jeho medializaci (http://www.lidovky.cz/schwarzenberg-chce-abychom-byli-opet-protektoratem-pise-mistopredseda-zemanovcu-gib-/zpravy-domov.aspx?c=A130124_113016_ln_domov_khu). Ani uvedené prohlášení proto podle přesvědčení soudu nelze hodnotit jako porušení zákona, které by mohlo za daných okolností změnit výsledek volby prezidenta republiky.

[20.] Lze rovněž konstatovat, že otázka možných přetrvávajících vazeb mezi prezidentským kandidátem Milošem Zemanem a M. Š. byla i přes výše zmiňované vyjádření Miloše Zemana, jímž se distancoval od M. Š., po dobu předvolební kampaně široce komentována v médiích, a to mj. i stoupenci Karla Swarzenberga. I když se tedy soud ztotožňuje s navrhovatelem v tom ohledu, že informace, které vyšly najevo po volbách, problematizují tvrzení, že se M. Š. na volební kampani Miloše Zemana nepodílel, neměla ani tato skutečnost, tedy že Miloš Zeman podíl M. Š. na přípravě kampaně popřel, podle názoru Nejvyššího správního soudu výrazný vliv na rozhodování voličů, tím méně pak mohla změnit výsledek prezidentské volby.

[21.] Obdobný závěr soud přijal i ve vztahu k dalším pochybením, která navrhovatel ve vztahu k volební kampani na podporu Miloše Zemana vytýká, jakkoli některá z nich soud shledal velmi závažnými. Jmenovitě jde o celostránkový inzerát v deníku Blesk, který vyšel v první den druhého kola voleb prezidenta republiky (srov. Blesk, 25. 1. 2013, s. 9). Tento inzerát obsahuje přinejmenším jedno nepravdivé tvrzení, a to o poděkování kandidáta Karla Schwarzenberga B. P. za jeho podporu (k nepravdivosti tohoto tvrzení srov. vysvětlení Miloše Zemana v prezidentské debatě na ČT 1 dne 24. 1. 2013 a následné dementi Britských listů z téhož dne, viz <http://www.blisty.cz/art/67152.html>). Tím byl porušen zákaz uvádět o kandidátech nepravdivé údaje dle cit. § 35 odst. 2 zákona o volbě

prezidenta republiky. Současně byla porušena též povinnost dle § 35 odst. 3 téhož zákona, podle něhož „*[p]ropagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro sdělení v neprospěch kteréhokoli kandidáta na funkci prezidenta republiky*“. Stejně tak byla lživá informace, šířená tentokrát týmem Miloše Zemana, podle níž jsou na zámku manželky kandidáta na funkci prezidenta republiky Karla Schwarzenberga nacistické symboly (<http://www.novinky.cz/domaci/291011-zeman-se-omluvil-schwarzenbergovi-za-reci-o-hakovych-krizich.html>). Za lživé pak lze považovat i tvrzení o tom, že Karel Schwarzenberg donutil paní T. B. vystěhovat se ze služebního bytu v zámku v Čimelicích. Uvedená toto tvrzení následně sama popřela (http://www.lidovky.cz/ze-me-schwarzenberg-vyhнал-z-bytu-lez-jako-vez-f4u-/zpravy-domov.aspx?c=A130123_135030_ln_domov_ogo).

[22.] V těchto případech došlo k porušení zákona, konkrétně § 35 odst. 2 a v prvním případě i odst. 3 zákona o volbě prezidenta republiky. Tato porušení bezesporu měla racionální vztah ke zvolení kandidáta, jehož zvolení je napadeno. Soud má nicméně za to, že ve věci není dána třetí podmínka pro závěr o neplatnosti volby prezidenta republiky, totiž existence zásadní intenzity nezákonnosti. Lze jen připomenout, že protizákonnost musí dosahovat takového stupně, kdy je možno se důvodně domnívat, že pokud by k ní vůbec nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen. Intenzita porušení volebního práva ve vztahu k inzerátu v deníku Blesk je bezesporu mimořádně velká. Deník Blesk je nejčtenějším českým deníkem, jeho náklad se pohybuje kolem 300 000 kusů, každodenně zasahuje výrazně více než jeden milion čtenářů (<http://www.mediaguru.cz/2012/08/prodane-naklady-deniku/>). Inzerát vyšel v první den voleb, kandidát Schwarzenberg, v jehož neprospěch inzerát směřoval, tak neměl reálnou šanci na lži tam uvedené reagovat. Spojení zadavatele inzerátu s týmem zvoleného kandidáta Miloše Zemana však nebylo prokázáno. Současně výsledek voleb ve prospěch kandidáta Miloše Zemana je tak výrazný, bezmála 500 000 hlasů (srov. oficiální výsledek voleb vyhlášený pod č. 25/2013 Sb., podle něhož tento rozdíl činil 476 234 hlasů), že se lze domnívat, že samotný inzerát, byť porušující dokonce dvě zákonné normy (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o volbě prezidenta republiky), nebyl s to takto výrazný výsledek založit. Jinými slovy, přes vysokou intenzitu protizákonnosti nebyl inzerát s to zásadně zpochybnit volební výsledky. Soud se shoduje s názorem Ústavního soudu, podle něhož za porušení pravidel volebního procesu by měl být v první řadě sankcionován ten, kdo je způsobil. Hrozba zrušení výsledku voleb jako jedině možný důsledek je v takovém případě v rozporu s ústavním principem přiměřenosti zásahu veřejné moci (takto cit. nález sp. zn. Pl. ÚS 73/04).

[23.] Co se týče lží volebního týmu M. Zemana a jeho samotného ohledně nacistických insignií v údajném sídle manželky kandidáta K. Schwarzenberga jakož i údajného vystěhování paní T. B. ze služebního bytu, dopady těchto porušení zákona nebyly podle názoru soudu rozhodující pro konečný výsledek voleb, a to právě proto, že kandidát K. Schwarzenberg a jeho tým měli šanci tyto lži přesvědčivě vyvrátit, což v prvním uvedeném případě nakonec vedlo k tomu, že i sám kandidát M. Zeman posléze pochybení uznal a svému protikandidátovi se omluvil.

[24.] Lze tak uzavřít, že volební stížnost není důvodná. Jakkoliv se totiž soud ztotožňuje s řadou uplatněných námitek co do jejich skutkového vymezení, lze pouze v několika případech hovořit o protizákonnosti, přičemž tato zjištěná protizákonnost podle přesvědčení soudu nedosahuje takové intenzity, aby byla způsobilá zpochybnit výsledky voleb jako celku s ohledem na rozdíl téměř 500 tis. hlasů, o které obdržel vítězný kandidát více.

[25.] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh zamítl.

[26.] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu